

СВІТЛІЙ ПАМ'ЯТІ МИТЦЯ

Юлія Янчук

Пішла у засвіти людина-легенда, людина-епоха нашого міста – Ніл Григорович Зварунчик. Митець із невичерпним щирим гумором, козацьким характером, який міг прості дерев'яні ночви перетворити у витвір мистецтва, а в картині залишити частинку загадкової душі.

В роботах художника продовжують жити майстерно виведені пензлем тихі вулички Кременця і давно знищені та забуті архайчні колоритні будиночки. Ніл Зварунчик і надалі буде продовжувати їх малювати, але вже зі значно вищого ракурсу. Поруч із Богданом Романюком, Анною Мацегою та іншими митцями нашого краю, які тепер розписують на небесних мольбертах хмари...

Павло Старух
ПІШОВ, ЩОБ МАЛЮВАТИ НЕБО
(Пам'яті Н. Зварунчика)

Ще не засохла фарба на його палітрі,
Покрилися смутком друзі-олівці.
Можливо, зараз, він говорить з вітром,
Тримає пензель лагідно в руці.
Ще не завершена ця серія картин,
Що спонукала цим мистецтвом жити.
Він мав ще бути, бо одна з причин –
Душа здавалась тубиком відкритим.
Він вже пішов, щоб малювати небо,
Вмостився на хмарині, аби там
Примхливу музу кликати до себе,
Етюди сонця надсилали нам.

Наталія Савелюк

Сьогодні проводжали останнім земним шляхом видатного Митця нашої землі Ніла Григоровича Зварунчика. Багато вже написано про нашого талановитого крайнина і багато чого ще, мабуть, варто дописати, доказати, домислити.

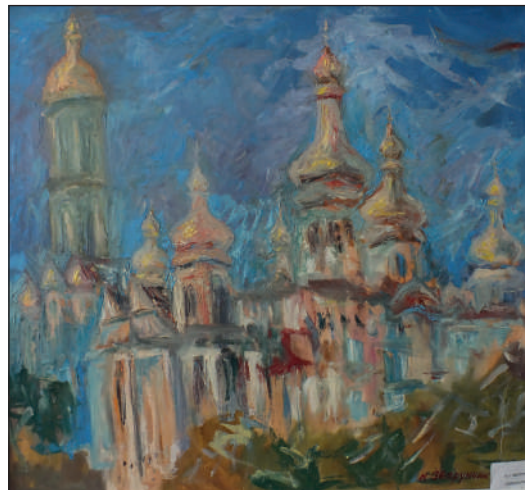
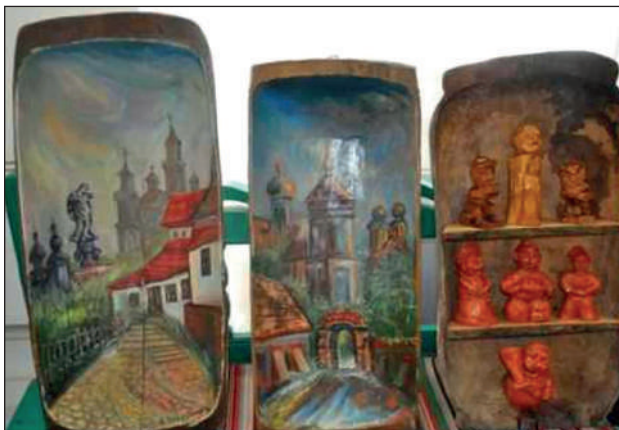
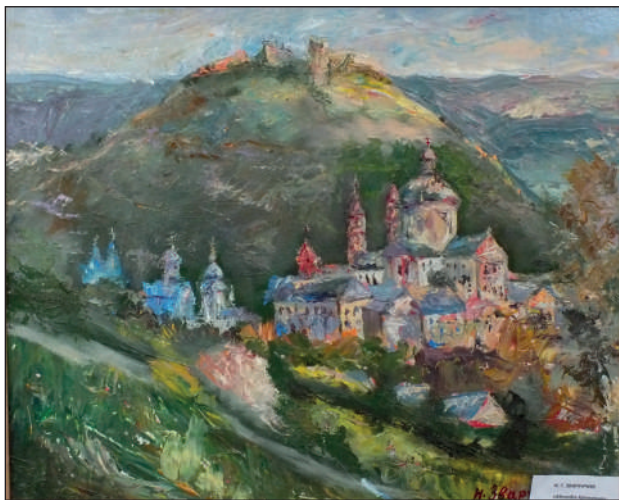
Я ж хочу додати лише невеличку душевну краплинку і від себе. Відучора, як тільки почула дуже сумну і передчасну звістку, одразу пішла розглядати авторську картину. Вона справді дуже пам'ятна для мене, адже подарована Нілом Григоровичем у день мого весілля. Можна сказати, свого роду мистецьке поблагословіння розбудувати міцну сім'ю у Кременці. І я вкотре і вкотре її розглядаю зі світлою Пам'яттю про видатного Митця багатющого українського краю. Тепер він творитиме на Небесах, а діти, онуки, крайни, маючи і щем, і гордість у серці, молитимуться за душу дуже хорошої Людини. Поминаємо...

Інформація сайту Кременецької міської ради:

«У Кременці та далеко за межами Ніла Зварунчика знали не лише як митця, а й як щиро, товариську, веселу людину.

Художник вів активне творче життя. Ніл Зварунчик є автором скульптур міського парку у Кременці, меморіальних таблиць, оформив музей у школі села Вілія Шумського району. Організатор п'яти персональних виставок. Займався реставрацією пам'ятника Богдану Хмельницькому та його встановленням. Брав активну участь в оформленні міста до святкових та ювілейних днів. 25 липня 2005 року Міністерством культури і мистецтва України нагороджений почесною відзнакою за досягнення в розвитку культури і мистецтва.

Розділяємо тугу та біль втрати із родиною, друзями та колегами по творчому цеху. Щиро співчуваємо втраті. Нехай Господь прийме душу Ніла Григоровича у свої лагідні обійми».

Із життєпису

Художник кременецького чоловічого мистецького гурту «Гладушик», майстер народних художніх промислів, народний майстер живопису Ніл Григорович Зварунчик народився 10 серпня 1944 року в с. Млинівці Кременецького району. Навчався в Буданівському СПТУ за спеціальністю «Механік-комбайнер».

Після закінчення Вижицького училища прикладного мистецтва працював на Козівській фабриці госптоварів, де розробляв взірці сувенірів. З 1971 року – викладач Кременецького педагогічного училища. 1981-го перейшов у Кременецьку художню майстерню художником-оформлювачем. Неодноразово брав участь у районних, обласних, республіканських і міжнародних виставках (Польща, Болгарія, Чехія, Росія, Москва, Санкт-Петербург).

Працюючи старшим художником у художній майстерні, Ніл Григорович одночасно навчав дітей у художній студії Районного будинку культури. Він творив у таких видах декоративно-ужиткового мистецтва, як різьблення по дереву, гончарство, в жанрах образотворчого мистецтва: скульптура, графіка та живопис.

Лауреат міжнародного конкурсу «Сувенір другу» (1979 р.), присвяченого 30-річчю Всесвітнього руху прихильників миру. Нагороджений медаллю народної творчості, грамотами, дипломами.

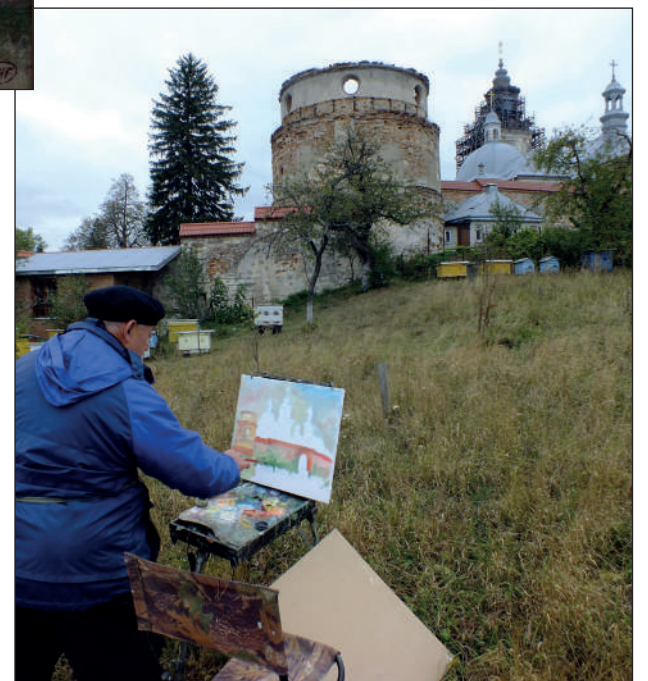
З 1989 по 2010 рік був учасником міжнародних пленерів «Польща-Україна». 1995 року заснував і очолював гурт «Гладушик», з яким презентував виставки у Почаєві, Кременці, Рівному, Луцьку, Тернополі, обласних музеях, Національній спілці художників України.

2002 року отримав атестацію як «Народний майстер живопису».

Твори автора: різьблення – «Гномики» (1976), «Квінтет» (1985), декоративно-паркова скульптура (1986), декоративна група «Рева та стогне Дніпр широкий» (1989), іконостаси (1990–2005); металопластика: меморіальні таблиці – Б. Харчуку (1976), Ю. Виливчуку (1990), Т. Чацькому (2001); в'язний знак у м. Кременець (1990); погруддя Г. Колонтая (2000); кераміка – «Козачок» (1980), «Бандурист» (1981), «Я гуляю» (1982), «Гармоніст» (1987), «Мадонна» (1988), «Баба Мокрина» (1989); живопис – «Старий Кременець» (1980), «Весна в Кременці» (2002), «Магнолії в цвіту» (2003), «Будинок Пржевальського» (2007), «Вулиця Ліцейна» (2009).

У 2009 році був запрошений на відкриття музею у Перемишль (Польща), де подарував свою роботу «Місто Кременець» (олія).

До складу «Гладушика» входило семеро кременецьких митців: Ніл Зварунчик, Валентин Величко, Володимир Прохоров, Олександр Пташкін, Богдан Романюк,

Володимир Стецюк і Жанна Трішук. Лейтмотивом їхніх робіт є оспівування краси Кременця та його околиць. Живописці були учасниками міжнародного пленеру в Польщі (2004). Проводили спільні виставки (2004, 2009) з жіночим мистецьким гуртом «Палітра» у Тернопільському обласному художньому музеї.

Персональні виставки: до 200-річчя Кременецького ботанічного саду, до 200-річчя Юліуша Словацького, 60 акварелей (2009), в Музеї Ю. Словацького.

Картини художника відомі чи не в усьому світі. Його роботи є у приватних колекціях Києва, Львова, Сімферополя, Варшави, Рязева, Кракова, Катовіце, Москви, Вологди, Оренбурга, а також у Канаді, Австралії, Аргентині, Ізраїлі, Італії, Монголії, Кореї, Ірландії.

...І вічною світлою пам'яттю в наших серцях.

Фото з архіву Богдани ГУМЕНЮК